

Г.ведомости Гимназические

Газета Николаевской гимназии №2

Декабрь, 2012 г.

АНОНС ВЫПУСКА:

Українські вечорниці – стор.2

Про мову – стор 3

Про кіно – стор 7

Посвята у гімназисти – стор 6

Цікаве у гімназії (фотоколаж) – стор 4,5,8,9,11

Прийміть наші Вітання!!!

оволодіває новітніми формами і методами педагогічної діяльності та впроваджує їх в практику. Останні 5 років Олена Юріївна займає посаду завуча з виховної роботи що неодмінно приводить до постійного та неформального (позакласного) спілкування з дітьми. Багато уваги вона приділяє роботі з обдарованими учнями, готує їх до участі в шкільних, міських, обласних олімпіадах, виховує інтерес до предмету «зарубіжна література», формує предметні компетенції учнів, використовуючи елементи різних педагогічних технологій: критичного мислення, особистісно-орієнтованого та проблемного навчання. Також вона бере активну участь у тижнях передового досвіду, проводить відкриті уроки для слухачів курсів підвищення кваліфікації, для вчителів міста. Ірклій О.Ю. – порядна, добросовісна, інтелігентна, чуйна людина. Має заслужену повагу серед колег, учнів і батьків.

Улюблена вчителька гімназистів Ірклій Олена Юріївна є випускницею нашої гімназії. По закінченню вона навчалась у Миколаївському державному педагогічному інституті, який закінчила з відзнакою. Протягом останніх 15 років працює у рідній школі. Вона постійно підвищує свій професіоналізм, та за цей час отримала звання «вчитель-методист» вищої категорії. Олена Юріївна цікавиться новинками педагогічної освіти,

Наші українські вечорниці – визначна подія

Тридцятого листопада учні 6-В, 11-А, 11-Б, батьки й учителі брали участь в українських вечорницях. Раніше усі дуже любили вечорниці, бо це завжди було весело та цікаво.

Ми готувалися до них старанно та сумлінно, з великим натхненням, збирали усі креативні ідеї та завзято втілювали їх у життя. Ніхто з учнів та батьків не залишився байдужим - знесли до школи усе, що хоч якось стосувалося українського народного побуту. Тож гості та учасники опинилися у справжній українській хаті: скільки було прекрасних барвистих рушників, національний посуд, з намальованих віконць заглядали сріблясті зорі, надзвичайні композиції з квітів, ягід, жовтого листя на кожному столі, а ще були справжні тини, біля яких паслися гуси, росли гарбузи, соняшники та колосся.

Велике значення мало ще й те, що всі прийшли в українських костюмах. Це додало неймовірного козацького настрою нашому святу.

Загальною метою вечорниць було об'єднати усіх присутніх, тому за кожним столиком було зібрано різних людей: і вчителі, і батьки, і учні з різних класів. І хоч ми спочатку не знали один одного, але почувалися добрими друзями з першої хвилини.

Наші талановиті артисти підготували цікаві та зворушливі виступи. Дуже сподобалось, як одинадятикласники обирали наречених (уривок з «Кайдашевої сім'ї»). Весело й неординарно була інсценізація пісні «Ти ж мене підманула» 11-А класу. А від «Вареників» 11-Б усі були просто у захваті. Море позитивних емоцій викликав гопак 6-В. Наші ведучі-господар і господиня були неймовірні. І взагалі все, що відбувалося на вечорницях дуже захоплювало та подобалось, не однієї секунди не було сумно. Усі присутні активно приймали участь у святі: азартно згадували прислів'я, завзято співали, охоче танцювали, а вареники як їли!!! І коли все закінчилося люди не хотіли розходитися.

Таке чудове свято ніколи б не відбулося без нашої справжньої господині Масенко Любові Іванівни. Її ідея, її справжній український дух, її завзятість так захопили нас усіх, що спинитися було вже неможливо. Результат – дивовижні українські вечорниці, які подарували усім учасникам неймовірний позитивний настрій та запам'ятаються ще надовго.

**Степанова Ірина,
учениця 6В класу**

Чому б не спробувати?

серед крихт моцарели у підвалах «Чорного кота», коли над собором Домініканців «DEO» схоплювалась і падала з цокотом на брук зоря молодики і дівчата у кав'ярнях сміялись, їли сирний торт, розтинали час обіймами, поцілунками і словами... Зачукайтенно... Якими? Якими словами? – Звичайно українськими! І я зметикувала, що таку штуку і я б могла спробувати. Я знала, що наштотхнув на опір не лише серед незнайомих, але й серед рідних людей, проте, хто не ризикує... До того ж моє бажання було не бунтом підлітка, який бажає чимось виділитися серед своїх однолітків, а рішення українсьовідомої людини, обізнаної з нашою історією. За порадою і запитаннями щодо такого вибору можна звернутись і до Олексія Руденка, учня 10-В класу. І я з гордістю можу сказати, що подолати столітні відстані у мовному питанні **МОЖЛИВО**.

Якщо серед вас є охочі до такого експерименту, але ви не зважуєтесь, бо переживаєте на осуд з боку підлітків і батьків, то я розкажу свою історію спочатку і ви теж колись спробуєте.

У мене майже річниця, уже 2 роки як я почала розмовляти українською. Озираючись на цю відстань, я з подивом відчуваю радість у серці. Адже більшість людей з мого оточення з прихованою усмішкою сприймали моє рішення і готові були закластися, що я довго не протримаюсь, деякі частенько питали скільки вже часу я розмовляю мовою «школи», однак це був не експеримент, а зміна старих конструкцій на новий стиль життя.

Спочатку, друзі, я спокійнісінько собі розмовляла українською у Львові, але прийшов час збирати каміння. Я повернулась на рідний Південь і це виявилось нескладним завданням продовжувати розмовляти. Лише одне може вас

Я навіть не пам'ятаю скільки ми так простояли просто дивлячись як щедрі закохані пари посипали корицею і меленим різнокольоровим шоколадом дахи над Ринковою площею у Львові, в той час, як миші танцювали

занепокоїти, мовлення ваше настільки чудернацьке, одним словом розмовляєте літературними трактатами. Це звичне явище. Бо на нашій території не зустрічається український модерний сленг.

Спочатку друзі і рідні будуть звикати до цього 1-2 місяці, але мушу вас запевнити, що ставлення до вас людей ніяким чином не зміниться (ваші друзі будуть грати з вами у футбол і прогулювати уроки, а химерні негідники продовжать вас ненавидіти). Точніше кажучи все залежатиме як і раніше від вашої харизми.

Задумайтесь, якою мовою ви зараз мрієте або міркуєте, а через 3 місяці я почула в своїй голові український голос моїх чарівних мрій.

Через п'ять місяців ти настільки звикаєш до мови, що вигукуєш замість «блин» - «млинець» і щиро радієш своїм успіхам у кулінарії.

Плюси цього проекту сподобаються як романтикам так і реалістам, по-перше це чудова мовна практика, по-друге, так ти виділишся серед натовпу, і станеш ну дуже вже як на наш край неординарною особистістю. Але мене підштовхнули інші мотиви, і я не змушую вас слідувати моєю дорогою, але я хотіла пишатися своєю країною, хотіла відчувати, що я з'єднана непорушними коренями з моїми пращурами.

І попереджу вас, про те, що доволі не просто не здаватися. Іноді трапляються напади суржику, інколи пишуться і веселі закони від, яких твоя душа сіріє і меншає і слабшає під натиском історії, тому що «вже прийняли регіональну мову» і я мала це чути і, мабуть, автоматично вимкнути перекладач. І це в деяких аспектах горісно.

Я вдячна моїм толерантним одноліткам, людям мого оточення: сусідкам, які жили за СРСР, водіям маршруток, бібліотекарям, лікарям, аптекарям, бізнесменам, офіціантам, священикам, продавцям... усім нашим людям за те, що вони розуміють мене і це вже надає мені сонячних крапель оптимізму. Тож еднаймося, брати мої учні, заради нашого майбутнього щастя. Творімо історію, бо якщо хоч одна людина бореться за мету - діло не програне!

Нестеренко Євгенія, учениця 11-Б класу

Благотворительность – безвозмездное действие и поступки, направленные на общественную пользу. Причём, постоянно, а не один раз по настроению.

МЫ ВЕЗУЧИЕ...

Мы рады, что нам удалось съездить в гости к малышам из интерната №3! Эти детки очень ждали нас, и хотели общаться с нами ещё и ещё, принимать участие во всех конкурсах и прыгать, веселиться. Несмотря на маленькие орехи, заминки или забытые слова, встреча удалась! Ведь главными были те огоньки, которые так и сверкали в глазах малышей!

Я не зря назвала нас именно везучими. Ведь сегодня нам удалось ощутить, что всё не зря, что есть люди, которым тепло, исходящее от нас, необходимо. И пусть длилось всё лишь пару часов, но чудо общения, взаимоподдержки и любви к детям открыло глаза не одному человеку, я верю, в предназначение человеческого сердца! И когда к тебе стремятся маленькие ручки, обнимают, и не хотят отпускать - эмоции переполняют, кое-кто из нас даже пустил слезу. И теперь я поняла, что такое уделить немного своего внимания тому, кому необходимо общение...

И, всё-таки, мы везучие!

**Голобродская
Маргарита,
ученица 11-Б класса**

Съездив в интернат на праздник к этим малышам - во мне что-то изменилось. Когда я сидела рядом с ними, смотрела на их сверкающие глазки, я сравнивала большинство учеников гимназии с ними. Уже в столь раннем возрасте у наших первоклассников есть айфоны, дорогая одежда, шоколадки и конфетки на каждый день, они учатся в престижной школе, а главное у них есть самое дорогое и неотъемлемое - семья... Но здесь всё иначе. Эти детки носят старую поношенную одежду несколько лет подряд, радуются каждой маленькой конфетке, мало кто из них вообще что-либо знает про телефоны, учатся в самой простой школе, из которой и не выйдешь профессором, и то, от чего у меня просто сердце замирало - у них нет родителей, нет братьев и сестёр, нет тех с

кем можно поговорить с душой, и тех кому ты нужен, для кого Ты - единственный и неповторимый. Для меня семья на первом месте, поэтому при каждой мысли об этих малышах у меня просто шли мурашки по коже. Многим не помешало бы задуматься об этом.

Когда мы зашли в актовый зал интерната, мне показалось, что детвора была чем-то напугана, как-то насторожена, но вскоре они просто сами начали танцевать, петь с нами, участвовать в конкурсах. Мы сначала так волновались, что кто-то забудет слова или что-то пойдет не так, но вскоре мы поняли, что не это не самое важное и просто стали выступать от души. С ребятней мы водили хороводы, отгадывали загадки, рассказывали стишки,

и я поняла, что всё-таки в жизни важно оказать внимание, поддержку.

Попрощавшись с детками, мы увидели то, для чего мы туда съездили, для чего прикладывали такие усилия, это было чувство, которое больше всего берет за душу - все детки были счастливые, их глаза просто горели от счастья! Они смеялись, громко хлопали в ладошки, смотрели подарки и благодарили нас.

Уехали мы счастливые, но обещали навестить их снова. Большое спасибо всем ученикам, которые принесли вещи, и тем кто принимал участие в поездке для благотворительной акции «Подаруй радость каждому»!

**Шаблистая Диана,
ученица 10-Б класса**

ВИСТАВКА ДОМАШНІХ УЛЮБЛЕНЦІВ

Гамірний, веселий, а головне, найкращий захід відбувся завдяки "Тижню біології" та вчительку Уткіній Надії Юріївні, де діти представили своїх котиків, песиків, хом'яків, кролів, шиншил, птахів, тхорів, рибок та черепах. Все це дійство дуже порадовало малечу школи №59, учнів гімназії, працівників обох шкіл та батьків.

Без допомоги батьків теж не обійшлося. Плаття та костюми були пошиті на замовлення. До речі про них...

Плаття дівчаток, це біла спідниця та верх з чорним пояском, який чарівно й елегантно підкреслює фігуру. У хлопців чорні брюки такого ж кольору жилетки та білі накрохмалені сорочки. О, як незрівнянно гарно, легко, та в цей же час серйозно виглядають діти у цьому класичному танку посеред золотавих блискіток! У кінці фільмів про Джеймса Бонда завжди щось або вибухає, або хтось

День посвячення

В ГІМНАЗИСТІ

Посвячення у гімназисти відбулося за цікавим збігом обставин в один день з днем народження гімназії, а саме 17 листопада. Якщо

мислити розумно, то вже кожен перший зрозуміє, що для новоспечених гімназистів це було не абияким навантаженням. Як моральним так і фізичним. Програма виступу до самого кінця залишалась секретом, але одне було відомо ще задовго до сповіщення про свято: усі будуть танцювати полонез. А саме про цей танець й піде мова. Про полонез.

Полонез... Думаєте станцював і усе? А ні, тут усе не так просто, як здається на перший погляд! Правильно потягнути носок, вигнутись під той, чи інший фрагмент музики. Без гарного вчителя з досвідом тут нічого не вийде. Лише завдяки багатьом тренуванням, методу спроб та помилок ми досягли такого успіху. А ще нам дуже допомогла наш тренер.

помирає. У нашому, як виявилось щасливому випадку, все закінчилось величезним феєрверком з тисяч маленьких мерехтливих вогників. Ми сходимо до глядачів та даруємо нашим вчителям шахові фігурки, що символізують кожного з нас. Нашій першій вчительці велику - королеву з пам'ятною гравюрою, а директору - короля.

Ми повертаємося за сцену вже п'ятикласниками. Почуття виконаного обов'язку не покидає наші серця. Так і закінчилось Посвячення у гімназисти 5-В!

**Левченко Вероніка,
учениця 5-В класу**

Наша гімназія має чудову традицію - Посвята в гімназисти, свято урочистого прийняття нових учнів. Наш клас ми назвали «Олімп». По-перше, тому що ми, як і олімпійці, полюбаємо спорт та мистецтво. По-друге, тому що кожен з нас повинен прагнути покорити свою вершину, свій Олімп.

Протягом майже шести тижнів ми наполегливо тренувалися, репетирували та готувалися до цієї найважливішої події у нашому житті. Безліч занять з хореографом допомогли нам блискуче виконати полонез з сиртакі, а нескінченні репетиції зі сценаристом - дозволили вразити всіх своїми акторськими здібностями. Було створено власний герб, гімн та девіз, відеоролик - візитку нашого класу.

Нарешті 17 листопада 2012 року у Палаці творчості учнів це свято відбулося. Це був дуже хвилюючий, відповідальний, але такий прекрасний та незабутній день. Розділити з нами радість прийшли наші батьки, родичі, перша вчителька та нові вчителі. Їх підтримка дуже допомагала нам. Довгі та гучні аплодисменти - показник блискучого виступу та найцінніша оцінка.

Цей день нам не забути ніколи. Кожен з нас через усе життя пронесе пам'ять про те, як колись ми, звичайні дівчатка і хлоп'ята, стали справжніми гімназистами. І саме про цю подію ми з гордістю будемо розповідати нашим майбутнім дітям та онукам.

**Сьогодні ми уже не просто діти,
Гімназія подарувала нам звання.
Ми - гімназисти, ми - її надія,
Олімп — честь, перемога і знання!**

Гамірлива дітвора поспішно займала місця в залі Будинку творчості учнів. В перших рядах сиділи вчителі гімназії та батьки. Хоча за вікнами був останній день осені і відчутно похолодало, настрій у всіх був піднесений. Панувала атмосфера тепла і затишку.

Цього дня учнів трьох п'ятих класів посвячували в гімназисти. Свято відкрив директор гімназії Федоренко В.О. Він сказав, що до гімназії прийнято кращих учнів, які успішно склали вступні екзамени і мають зразкову поведінку, а тому навчатись у такому закладі почесно і відповідально.

Після цього кожен клас презентував свої інтелектуальні, спортивні та творчі можливості.

І ось на сцену запросили 5 Б клас. В яскравих святкових сукнях – дівчата, в білих сорочках з елегантними атласними шарфиками – хлопчики. Співали пісень на популярні мотиви, дотепно жартували про шкільне життя, танцювали. Талановиті та артистичні, діти почувалися на сцені комфортно, як справжні зірки. Особливе захоплення педагогів викликав гімназичний полонез. Теплими словами вдячності згадували свою першу вчительку. Презентація закінчилася святковим феєрверком.

А потім п'ятикласники складали клятву гімназиста. Зворушливі мами витирали сльози. Діти подорослішали...

А попереду ще багато цікавого, складного й простого в водночас, попереду ціле життя...

**Носов Єгор,
учень
5-Б класу**

Le monde du cinéma

Je suis complètement passionnée pour l'art. Malgré que Claude Debussy a dit les mots très célèbres, 'L'art est la plus belle des mensonges', je crois que l'art, classique ou contemporain, cela n'a pas l'importance, nous montre nous-mêmes. Elle est la miroir de la réalité.

Toutes les nouvelles de la culture sont intéressantes pour moi, mais la plupart de mon loisir je consacre au cinéma.

Quant à moi, c'est un autre monde qui peut même influencer les vies des spectateurs. Oui, un jour Lénin a dit que 'C'est le cinéma qui est la plus important de tous les arts pour nous'. [pour le gouvernement de l'Union Soviétique].

Pour moi c'est toujours frappant de surveiller le drame, qui souvent coupe mon souffle, où la comédie, qui est capable de changer immédiatement l'humeur. Grâce au cinéma les réalisateurs peuvent renforcer quelques idées globales. On peut aussi donner les exemples ou repasser les limites de la perception du monde. On peut élargir notre imagination, épanouir du jeu des acteurs ou ne faire que nous amuser. De plus, on peut pratiquer la langue et votre compréhension orale.

Peut-être, c'est pourquoi j'ai commencé à regarder les films français en v.o. sans sous-titres. En fait, puis j'ai réalisé que le monde du cinématographe français est unique et il y a beaucoup de raisons de voir les films en v.f. Le cinéma français est libre et profond. On peut montrer tout ce qu'on veut en n'importe quelle manière. Les sujets sont légers même si le thème n'est pas comme ça, les acteurs jouent formidablement. Pendant les dernières années les Français produisent beaucoup plus de films de super-haute qualité, la production est actualisée. C'est très agréable de surveiller, surtout considérant que le cinéma est inventé par les Français – les frères Lumières.

Le cinéma ukrainien, malheureusement, n'est pas si développé. Les hommes talentueux tels que O. Dovzhenko, Y. Yanovski ou S. Paradzhanov sont passés. De l'autre côté, les années 2011-2013 sont plus optimistiques – l'Ukraine a exposé le film 'CeQuiAPasséLeFeu' pour l'Oscar, les gouvernements se sont mis à financer le budget pour développer notre cinéma, les jeunes dans les villes différentes organisent des unions de ceux qui sont intéressés au cinéma. Une de ces unions existe à Nicolaév il y a déjà un an. On parle de l'histoire du cinéma, des festivals ('Les soirées du cinéma français', par exemple) ou des écoles, des techniques, on tourne ces premiers films de court-métrage. Cette union est ouverte pour tout le monde qui veut discuter le cinéma ou trouver les partisans.

Je crois que dans l'avenir le cinéma sera beaucoup plus répandu dans le monde et dans les idées et que le cinéma ukrainien correspondra au niveau le plus haut.

**Гагаркина Евгения,
ученица 11-А класса**

**А так
гимназисты
отдыхают!**

Love to Death

The car was driving at an enormous speed.

Two people, holding their hands were sitting there. They were Mariam and Steve. They lived in the nearest town. Mariam was 19. She had absolutely

stunning facial features. They were a couple and loved each other.

Steve was just driving about the neighborhood. They simply wanted to spend some time together, without anybody around. They had a true passion, and absolutely completed each other. Mary and Steve were risky people, ready for unexpected decisions. By the road they saw a strange and extremely old board. It was written there: Welcome to Bestreid mansion. The sign showed another road. It was smaller and entirely terrifying. Mary just looked at Steve. He grasped her idea without words and turned into a strange road, which led to nowhere.

The forest became thicker and thicker.

The sun hid behind the trees. Further on the road was destroyed by the rains. Forward there was a lake. It was an absolutely frightening lake. Dark green plants were growing on its surface. Few beams penetrated through the thick forest, so it seemed to be night all the day.

Now let's find out about this mansion.

According to the legend, in 1837 a rich man built here a castle for him and his wife. The house was extremely big and was surrounded by parks, gardens and a huge forest. The owners were Bengamin Bestreid and his wife Lane. They were famous persons, always visited all kinds of parties, were invited to all balls. He was a politician. Before elections to parliament he disappeared and his wife too. Everybody soon forgot about them. After that strange event nobody visited their mansion. After some years somebody wanted to buy that house but something unknown didn't let them even get inside. From fabulous masterpiece of art the house turned into a terrifying place...

Steve and Mariam knew all about the mansion. They got out of the car and looked around. They both were stunned and at the same time scared by this place. Leaves were rustling, they heard somebody howling. They decided to wander about this place, despite the fear. Their interest was too strong. In the forest there were numerous paths of wild animals. They were going on and on and Steve's fear disappeared and the couple went on confidently. After an hour strolling they noticed an old and massive gate.

The gate was half-broken. The wide road led them to an enormous building. On both sides there were flowerbeds, benches, old chairs, fountains. Ahead was an enormous building. Old-fashioned facades, dark windows in ancient frames, time-worn columns. It all made a great impression. Some seconds Steve and Mary were standing as if they were frozen by the beauty of the house. A strong windflaw woke them up. They decided to come in.

The massive door wasn't closed. Mary touched the door handle. It opened with a deep creak.. A beam lit a huge hall. They'd never seen anything like that.

A huge chandelier on the top of it attracted their attention. Everything was covered with thick coat of dust. In front of the entrance there were stairs. A smell of the past was in the air. Deathly silence was depressing. Steve and Mariam went upstairs. There was a long corridor. There were many doors on the both sides of it. Mary took some candles to light up their way.

They were walking along the corridor peeping into rooms. Everything was made with taste. Mary opened the next door. That room had a difference from the others. It was bigger, there was a massive bed, covered with expensive embroidered flowers. An enormous cabinet stood nearby. She opened the door and saw a great number of dresses. On the nightstand there was a cup and a plate. It seemed like the owner had just left and would return in some seconds. Mary returned to the corridor and told Steve about everything she'd seen. Suddenly they heard a wail. It became stronger and louder. Mary was startled. Unexpectedly, the door opened and the draught blew out the candles. Darkness covered everything. For some time Mary and Steve were motionless.

Then something strange appeared from the door. At first there were two white spots. They flew soundlessly in the air and they stopped right in front of the frightened couple. The spots acquired shapes of two young people a man and a woman in old-fashioned costumes, they were holding each other's hand.

-Free us! they hissed and fell down through the flooring. Mary and Steve were terrified. Was it a reality or it was just a flash of light? They decided to go downstairs. Behind the stairs Mary noticed a door. It was closed with the help of the chains. « We have to open it», Mariam said. Steve went to the barn, where took necessary equipment to open the door. In some minutes he returned back. At last chains fell down with a loud rattle and the door was opened. There were stairs, which led downstairs. Everything was in a cobweb. Mary kindled some candles and they went down stairs. Numerous spiders and roaches were on the walls.

Stairs were quite long, finally they reached the end. There was a huge room. It was all made of stones. That room reminded a prison.

It smelt horrible. In the middle of the room there were 2 orthogonal stones. Mary came closer. Candles lightened bones and chains. Spectacle was terrific. On the stones laid atomies of two people, bounded with chains. They were holding their hands. « It's Mr and MrsBestreid», - Steve said. Mary and Steve were both shocked. Tears ran down Mary's face. 3 days after, Lane and Bengamin Bestreid were buried in the garden of their house.

Mary and Steve chose the place. Nobody knew, what had happened to them. But everybody knew exactly – they loved each other till the end of the days.

Steve and Mariam stood near the tomb for a long time. Then they went away thinking about that couple. Near the gates they turned round, looked at the mansion. Steve whispered to Mary: «I love you. I will always love you».

Степанова Мария
ученица 10 класса

Празднование
Helloween
в гимназии

Учебные советы ученику

Следует знать и учитывать при планировании рабочего дня временные промежутки, способствующие повышению работоспособности и, наоборот, ведущие к снижению работоспособности. При определенной организации рабочего времени, выполняя одно и то же задание, можно достичь совершенно разных результатов. Наиболее подходящими для умственного и физического труда являются следующие временные промежутки:

- **8.00. – 12.00.** – пик работоспособности, затем начинается постепенный спад ее до 17.00.
- **16.00. - 18.00.** – время умственного «сна». В этот период не рекомендуется выполнять действия, требующие высокой отдачи умственных и физических сил.
- **19.00.** – второй пик работоспособности, к которому мы подходим плавно, начиная с 18.00.
- **С 20.00.** наблюдается постепенное угасание активности и, в зависимости от жизненных биоритмов («совы» или «жаворонки») плавно или резко происходит снижение работоспособности организма.
- Для дальнейшей работы необходим отдых – полноценный ночной сон.

Соблюдение данных рекомендаций позволит вам сократить время при запоминании необходимого материала, увеличит эффективность запоминания, а следовательно, повысит вашу уверенность в преподнесении любого по степени трудности материала, позволит подобрать конкретные примеры, а следовательно повысит вашу уверенность в своих силах и в себе.

Самоорганизация и дисциплина:

1. Определите точно свою цель, конечную цель.
2. Выделите главное, сосредоточьтесь на теме. Запишите на листке в порядке важности самые срочные дела, выполняйте их в порядке очередности.
3. Придумайте себе стимулы и поощрения. Превратите занятия из «надо» в «хочется».
4. Установите твердые реальные сроки, придерживайтесь намеченных дат. За перенесение сроков – наказание.
5. Проявляйте решительность. Не останавливайтесь на достигнутом.
6. Научитесь говорить «нет». Избегайте навязанных, бесцельных знаний.
7. Ведите разговор по телефону на деловом уровне: выясните недоразумения, договоритесь о встрече.
8. Заведите записную книжку, еженедельник. Записывайте предстоящие дела, яркие мысли, номера телефонов и т. д. оставляйте записки для себя на письменном столе, у зеркала...
9. Позаботьтесь о своем окружении, тактично давайте понять любящим поболтать, что вы в цейтноте.
10. Учитесь слушать: уточняйте где, когда, как, что, почему?
11. Избегайте шаблона в работе. По возможности пользуйтесь компьютером, интересуйтесь, как другие люди экономят время.
12. Не упустите из виду мелочи. Имейте под рукой запас предметов наиболее часто употребляемых в работе, быту.
13. Приступайте к делу сразу же.
14. Полностью используйте время (в транспорте, ожидая в очереди – мысленно планировать предстоящий день, обдумывание решаемых задач, просмотривание записок).
15. Следите за тем, на что вы тратите свободное время. Будьте более разборчивы в выборе кинокартин и телепередач, книг, журналов.
16. Учитесь переключаться (например, с сидячей работы на двигательную активность).
17. Начинайте день раньше на 15 – 20 минут раньше, когда предстоят особо важные дела.
18. Воспитывайте уважение к своему времени. Время невосполнимо.

**Весь мир —
открытая задача.
Решай — и ждет
тебя удача...**

А.А. Гин

«Как я провёл лето...»

*Как я провел лето — никого не касается
Это моё личное дело, так как лето —
мое личное время, я не обязан за него
отчитываться в сочинении. Надо
уважать права человека! И если Вы мне
поставите двойку за это сочинение,
то мы с вами, Людмила Петровна,
увидимся в Европейском суде. Вас туда
вызовут повесткой, а я там уже и
так буду по другим делам. А вот по
каким — это моё личное дело
и никого не касается!*

Газета издается на гимназических языках.

Основатель: Издательство
Николаевской гимназии №2.

Редактор: Горбенко О.М.

Корректоры: Гагаркина Е., Войтенко О.,
Амбарцумян М., Нестеренко Е.

Фото: кружок «Фотодизайн»

Верстка и дизайн: Николаевская гимназия №2

Адрес: ул. Адмиральская, 24. тел.: 37-22-46

Электронный адрес: g-nic2@yandex.ru

Сайт гимназии: www.gymnasiya2.org.ua